

Hr. Erhvervsminister Simon Kollerup
Erhvervsministeriet

30. april 2020

Vedr. L 181 og tidligere.

Kære Simon Kollerup

Jeg beklager, at jeg må henvende mig igen, men jeg finder behov for supplerende bemærkninger til mit spørgsmål 1 i min tidligere henvendelse. Tidsplanen er jo stram, hvorfor jeg ikke kan afvente dit svar på første henvendelse.

Jeg har med interesse fulgt 1. behandlingen af L181. Jeg vil ikke sige, der tegner sig et klart billede af hvilke retning en vedtagelse går. Men jeg har i hvert fald noteret mig, at der fra flere partier var et betydeligt pres for at få ændret den kollektive dækning af tilbagebetalingspligten, som pt. er foreslået til 1/3 af lånebeløbet.

Jeg noterede mig, at du og alle ordførerne var blevet rendt over ende med mails med synspunkter på ordningen. Det siger ganske meget om den betydning lovforslaget har for branchen og den enkelte virksomhed.

Jeg hæftede mig også ved, at enkelte ordførere nævnte, at der var flere, der også talte for ordningen om kollektiv hæftelse. Det er vel forståeligt, fordi de her ser muligheden for en hjælpepakke til deres nødlidende virksomhed. Men alle er jo nødlidende i situationen, som den er nu.

Men Rejsegarantifonden er ingen hjælpepakke for nødlidende rejseudbydere. Det er beklageligt, hvis nogle rejsebureauer går konkurs, men Rejsegarantifonden er ikke etableret for at sikre mod den situation. Du har skrevet at den statsgaranterede låneordning er lavet, for at afbøde konkurser i rejsebranchen i den nuværende alvorlige situation. Bestemt et sympatisk træk fra regeringen, som jeg fuldt ud tilslutter mig.

Rejsegarantifonden er, som der fremgår af §1 stk.1 i loven "*en privat selvejende institution, der skal yde rejsende bistand*". Og videre i stk. 2 "*fonden yder bistand i henhold til §§5 og 6*". Det er det juridiske formål og opgaven og derfor kan der aldrig blive tale om at yde lån med kollektiv hæftelse for at undgå konkurser. Fonden er ikke etableret som en udlånsforretning.

Jeg kan godt forstå L145 og L181 er lavet som et tillæg til loven om Rejsegarantifonden, så har man praktisk fået organiseret en administrator på løsningsmodellen. Men

som det er udformet nu - og i L145 - er det en substantiel formålsændring, som ikke kan gøres kollektiv med mindre alle parter - alle medlemmer i Rejsegarantifonden - tilslutter sig. Der er tale om et nyt formål, uanset det ikke er skrevet ind i loven.

Man kan som jeg vurderer det udelukkende trække på det statsgaranterede lån med egen hæftelse. I realiteten er vi alle långivere og vil som sådan stille nogle krav til låntager. Det er jo sådan Rejsegarantifonden i praksis virker. På vegne af os stiller de krav til de enkelte rejseudbyderes økonomi, sikkerhed mv., så der er størst mulig sikkerhed for, at fondens midler forbliver intakte ved evt. konkurser.

For at eksemplificere problemstillingen, så kunne vi tage eventbranchen, som beskæftiger sig med festivaler. De har mig bekendt fået direkte tilskud, men havde det nu været i form af lån til hele branchen, som man skulle hæfte kollektivt for, hvordan var det så gået? Man ønsker altid det bedste for sine konkurrenter, men at skulle holde hånden økonomisk under dem, er nok for meget forlangt.

Lad mig afslutningsvis komme med en præcisering af mit spørgsmål 8 i tidligere brev. Jeg er naturligvis klar over, at rejseudbyderne har 2 repræsentanter i Rejsegarantifondens bestyrelse. Men denne hjælpende hånd i form af et lån kunne være lavet mere elegant, hvis man havde inddraget rejseudbyderne mere aktivt inden det blev til et lovforslag. Det er jo tidligere set i flere situationer når Erhvervsministeriet har udarbejdet hjælpepakker. Så havde vi undgået den forvirring og usikkerhed der er opstået i branchen.

Med venlig hilsen

Steen Mejlgård

Cc: Erhvervsudvalget